

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

Τα ψυχικά χαρίσματα του ποιητού του "Αμλετ". Η φτώχη χήρα του φίλου του. Μπροστά στη δυστυχία και την αθλιότητα. Η μεγαλοφυΐα του ποιητού. Πώς έσωσε απ' τὸ θάνατο μιὰ μητέρα και τὰ τρία της παιδιά. Πώς τους έκανε ευτυχισμένους.

Σαίξπηρ, ὁ μεγαλύτερος δραματικός ποιητής τῶν νεωτέρων χρόνων, ἐκτός ἀπ' τὴν συγγραφικὴ μεγαλοφυΐα του, εἶχε και πολλά ψυχικά χαρίσματα. Ἐκεῖνο ὅμως πού τόν διέκρινε περισσότερο ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα χαρίσματα του, ἦταν ἡ ἀπέραντη φιλανθρωπία του.

"Ὅπως θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ υποθέσει, μαζί με τὴ δόξα τοῦ Σαίξπηρ, πού μεγάλωνε κάθε μέρα, θὰ ἦταν φυσικό νὰ μεγαλώνει και ἡ περιουσία του. Μὰ ὁ ποιητής, ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ σκληρὴ πείρα του, τὴν ὁποία εἶχε ἀποκτήσει κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς του, ἤξερε τί θὰ πῆ φτώχεια και δυστυχία. Καὶ γι' αὐτό, ὅταν ἀρχίσει νὰ κερδίζει ἀφθονά χρήματα, ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα του, ἀντὶ νὰ θυσιασθεῖ γιὰ τὸν ἑαυτό του και γιὰ τὴν οἰκογένειά του, ὅπως θὰ ἔκαναν ἄλλοι στὴ θεοῦ του, ἀπειραντίας, ὁ μεγαλόφυχος ποιητής σκόπευε τὰ χρήματά του δεξιά κι' ἀριστερά. Τὸ πούγγι του ἦταν διαρκῶς ἀνοιχτό, γιὰ τοὺς συγγενεὶς του, τοὺς φίλους του και γιὰ ἀνθρώπους ἀνάου πού οὔτε καν τοὺς γνώριζε.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων σχετικῶν περιστατικῶν, διηγοῦνται πὼς μιὰ μέρα ὁ Σαίξπηρ πληροφορήθηκε ὅτι μιὰ κυρία, ἡ χήρα ἑνὸς φίλου του, εἶχε πάει στὸ Λονδίνον. Ὁ Σαίξπηρ εἶχε πολλὰ χρόνια νὰ ἰδῆ αὐτὸν τὸν φίλο του κι' ἀγαπούσε τὸ θάνατό του. Γι' αὐτό, μόλις πληροφορήθηκε τὸ ποσοῖο αὐτὸ γεγονός, λυτήθηκε κατὰκαρδὰ κι' ἔσπευσε νὰ πῆ νὰ συζητηθῆ τὴν οἰκογένειά του.

Μὰ ξαφνιάστηκε πολύ ὁ ποιητής, ὅταν, πηγαινοντας στὴ διεύθυνση πού τὸ εἶχαν δώσει, βρέθηκε μπροστά σ' ἕνα σπίτι με ἄθλιο ἔξωτερικό. Μὲ τὴν ἰδέα πὼς ἴσως ἔκανε λάθος, ρώτησε τὴ θυρωρὸ, ἀν ἤξερε πού κατοικεῖ ἡ κυρία Α... .

—Ἡ κ. Α... ; Ἀποκρίθηκε ἡ καλὴ γυναικοῦλα. Μὰ μένει ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Ἡ κυρία αὐτὴ ἦλθε πρὶν ἀπὸ δέκα πέντε μέρες. Ἐλάτε μαζί μου και θὰ σὰς δείξω τὸ δωμάτιό της.

Ὁ Σαίξπηρ τὴν ἀκολούθησε κι' ἀνέβηκεν μιὰ παλιὰ, σκοτεινὴ σκάλα, ὡς ὅπου ἔφταναν στὴ σοφίτα. Ἐκεῖ ἡ θυρωρὸ τὸν ἔβλεπε σ' ἕνα ἄθλιο δωμάτιο, στὸ ὁποῖο ὡς μόνη ἐπιπλοὴ ἰσχυροῦ ἕνα ἔλαινο κρεβάτι, μερικὲς ξεχασμέναι καρέκλες κι' ἕνα κουτσό, σακκοφαγομένο τραπέζι... Ἡ γυναίκα τοῦ φίλου του, με βαρὺ πένθος, χλωμὴ κι' ἀδύνατη, καθόταν τραγικωμένη ἀπὸ τὰ τρία παιδιά της. Τὰ ρούχα τους ἦταν κομψοεισμένα και βρώμικα. Στὰ πρόσωπα ὄλων πλανιόταν τὸ γάσμο τῆς πεινᾶς !...

Ὁ Σαίξπηρ, μόλις ἀντίκρουσε τὴν εἰκόνα αὐτὴ τῆς ἀθλιότητος και τῆς δυστυχίας, κατὰλαβε πὼς μιὰ μεγάλη συμφορὰ θὰ εἶχε πλῆξει τὴν οἰκογένεια τοῦ φίλου του. Μπροστά σ' αὐτὴ τὴν κατάπτωσι μιὰς οἰκογενίας, πού ἰσχυροῦ ἄλλοτε εὐτυχιωμένη, ὁ ποιητής συγκινήθηκε, τὰ μάτια του βοήρουν και με φωνὴ πού ἔτρεπε ἀπὸ συγκίνησι, φώναξε :

—Κυρία ! Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! Ἐλημονήσατε λοιπὸν τόσο γοήγορα πὼς ὁ ἄνδρας σας ἦταν φίλος μου ;...

—Ἀλλοίμονο ! Ἀποκρίθηκε ἡ ἀτυχὴ χήρα, πού με κόπο συγκρατοῦσε τὰ δάκρυά της. Ὅσο ζῶσε ὁ ἄνδρας μου και εἴμαστε εὐτυχιωμένοι, τὸ σπίτι μας ἦταν ἀνοιχτό σὲ ὅλους και εἴχαμε πολλοὺς φίλους. Ἀπ' τὴν ἡμέρα ὅμως πού ἡ δυστυχία ἔμπεσε στὸ σπίτι μας, βρέθηκε ξαφνικὰ δολομόνος, μαζί μου και με τὰ παιδιά του... Θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς κάποιος κακὸς δαίμων μὰς εἶχε μεταφέρει ξαφνικὰ σὲ μιὰ ἔρημο και μὰς ἐγκατέλειψε ἐκεῖ !... Τότε ὁ δυστυχισμένος σύζυγός μου κατὰλαβε τί θὰ πῆ φίλα ! Μὲ βαρεῖα καρδιά, ἀπελευθεμένος ἀπ' τὴν ἀχαριστία και τὴν ἀπαιτία τοῦ κόσμου, ἀναγκάστηκε νὰ ἰσχυρῶς στὴ μαῦρη μοῖρα του !... Αὐτὸ κάνουμε κι' ἐμεῖς τώρα !... Ὁ ἄνδρας μου πέθανε και τώρα τὰ παιδιά του κι' ἐγὼ περιμώνομε νὰ πεθάνουμε με τὴ σειρά μας !...

—Μὰ αὐτὸ εἶνε τρομερό... φοριχτό !... Φώναξε ὁ ποιητής. Ὡ ! Θεέ μου ! Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου λιπᾶμαι πού δὲν εἶμαι πλούσιος !... Ἀλλὰ, κυρία μου, ποιὰ φοβερὴ καταστροφὴ σὰς ἔφερε σὲ τέτοια κατάσταση ;

Ἡ χήρα ἐτοίμαζόταν νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, μὰ ὁ Σαίξπηρ σκέφθηκε πὼς ἡ στιγμή δὲν ἦταν κατάλληλη και τὴν διέκοψε ἀπὸ τῆς πρώτες λέξεις πού εἶπε :

—Ὁχι, κυρία, ὄχι τώρα ! Ἀργότερα ! Θὰ ἔλθω πάλι σὲ λίγο και

τότε θὰ μοῦ τὰ διηγηθῆτε ὅλα !

Καὶ φεύγοντας βιαστικὰ ὁ Σαίξπηρ, ἄφησε τὸ πούγγι του στὰ χεῖρα τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τὰ τρία ἄρρανα.

Λίγες ὥρες κατόπιν, ἕνα μεγάλο κάρρο, φορτωμένο ὡς ἐπάνω, πῆγε και στάθηκε μπροστά στὸ σπίτι, στὸ ὁποῖο κατοικοῦσε ἡ κ. Α... με τὰ παιδιά της. Δυὸ - τρεῖς ἐργάτες ξεφόρτωσαν διάφορα ἔπιπλα, στρώματα, ἀσπρόφορουσα, φορέματα, τροφές και χίλια - δυὸ ἄλλα πράγματα, ἀπαραίτητα σὲ μιὰ οἰκογένεια.

Ὁ Σαίξπηρ ἀκολούθησε ἀπὸ πίσω τὸ κάρρο, με τῆς τσέπες φοροσωμένες και κρατώντας διάφορα δέματα. Ὁ μεγαλόφυχος ποιητής εἶχε συγκεντρώσει ὅσα χρήματα μπόρεσε νὰ βρῆ και μόλις ἀνέβηκε πάλι στὴ σοφίτα, ἔβλεπε μαζί μ' αὐτὸν εἶχε μπεῖ ἡ ἐλπίδα, ἀδειασε τῆς τσέπες του πάλιν στὸ τραπέζι, φίλησε με στοργὴ τὰ παιδιά και τοὺς εἶπε :

—Παιδιά μου, ἀν ἐχάσατε τὸν πατέρα σας, μὴ λημονήθητε ὅμως πὼς ἔχετε ἕνα φίλο, πού δὲν θὰ σὰς ἐγκαταλείψῃ ποτέ !...

Ἀπὸ τὰ μάτια τῆς χήρας ἔτρεχαν ἀφθονά δάκρυα χαρᾶς κι' εὐγνωμοσύνης. Θέλησε νὰ ἐκφράσῃ στὸν εὐεργέτη τους τὴν εὐγνωμοσύνη της, μὰ ἀπ' τὴ συγκίνησι δὲν μπόρεσε ν' ἀρθρώσῃ λέξι. Τότε, με μιὰ ἀνδοχρῆ γοήγορη κίνηση, ἔσφιξε και φίλησε τὸ χεῖρ τοῦ ποιητοῦ.

—Ὡ, κυρία ! Φώναξε ὁ Σαίξπηρ, τραβῶντας τὸ χεῖρ του. Ἡ φίλα ἐπιβάλλει στοὺς ἀνθρώπους πού ἔχουν ἀισθημάτων μερικὰ καθήκοντα. τὰ ὁποῖα σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἐκτελέσω. Σὰς ἰκετεύω, εἰς ἀνάμνησι τοῦ φίλου μου, νὰ ἀφήσετε στὸ ἔξῃς σὲ μένα τὴ φροντίδα γιὰ τὴν ἔξασφάλισι τῆς ζωῆς σας ! Ἄν θέλετε, εἶμαι τώρα πρόθυμος ν' ἀκούσω τὴ διήγησι, πού θέλατε νὰ μοῦ κάνετε πρωτίτερα... .

Τότε ἡ κ. Α... , ἡ ὁποία ὅσο μιλοῦσε ὁ Σαίξπηρ εἶχε συνῆλθει σιγὰ - σιγὰ, ἐξήγησε στὸν ποιητὴ πὼς εἶχε καταστραφεῖ ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀνδρός της ἀπὸ μιὰ δικη, πού βάστηξε χρόνια δολοκλήρα. Τοῦ εἶπε πὼς ὁ ἀνδρός της ἀρροστήσε ἀπ' τὸν καιρὸ του και σιγὰ - σιγὰ, ἀναγκάστηκαν νὰ πουλήσουν τὰ πάντα, και τὰ ἔπιπλά τους ἀκόμα, γιὰ νὰ μπόρεσσαν νὰ συντηρηθοῦν και νὰ περιποιηθοῦν τὸν ἄρραστο τῶς. Μὰ ὁ ἀνδρός της, χωρὶς ὑποτήριξι και βοήθεια, πέθανε ὅσπερ ἀπὸ καιρὸ, με- σα στὴ δυστυχία και στὴν ἀθλιότητα.

—Τότε, ἐξακολούθησε ἡ χήρα, ἀποφάσισα νὰ ἔλθω στὸ Λονδίνον, με τὴν ἐλπίδα μίπως μπόρεσω νὰ βρῶ και μιὰ ἐργασία... Μὰ στάθηκε ἀδύνατο ! Ἐβγα ἀπέλπιστοι σὲ τέτοιο σημεῖο, ὡς- τεσε περμένο τὸ θάνατο με ἀνυπομονησία !... Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο μὰς βοήκατε, κυρία Σαίξπηρ, ὅταν ἦλθατε ! Ὁ παντοδύναμος Θεὸς ἄς σὰς ἀνταμειφθεῖ, γιὰ ὅσα κάνετε γιὰ τὰ παιδιά μου και γιὰ μένα !...

Ὁ Σαίξπηρ τῆς ἐξέφρασε πάλι τὴν λύπη του και τὴ συμπόνια του γιὰ τὰ δυστυχιατὰ της και φεύγοντας της εἶπε πὼς ἔχετε στὸ ἔξῃς νὰ ἔχη περιποιηθῇ σ' αὐτὸν.

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες ὁ ποιητής πῆγε πάλι και ἐπισκέφθηκε τὴν οἰκογένεια τοῦ φίλου του.

Τὰ παιδιά τὸν δέχτηκαν με φρονεὲς χαρᾶς και τὰ πρόσωπά τους ἔλαμπαν τώρα ἀπὸ εὐτυχία.

Ὁ ποιητής, με τὸ γεμάτο καλωσύνη χαμόγελό του, ἀνήγγειλε στὴ χήρα πὼς τὸ μέλλον της ἦταν ἐξασφαλισμένο στὸ ἔξῃς.

Εἶχε ζητήσει τὴν προστασία τῆς κῆρυσσας τοῦ Σαουθάμpton γι' αὐτὴν και τὰ παιδιά της. Ἡ εὐγενής αὐτὴ ἀρχόντισσα ζήτησε τότε κατὰ καλὴ σύμπτωσι μιὰ ἀναγνώστρια. Μόλις λοιπὸν ἄκουσε τὴν πρότασι τοῦ Σαίξπηρ, δέχτηκε με χαρὰ νὰ προσλάβῃ στὸ σπίτι τῆς τὴν χήρα τοῦ φίλου τοῦ ποιητοῦ, καθὼς και τὰ παιδιά της, με τὴν ἰσχυροῦ πὼς στὸ ἔξῃς θὰ φρόντιζε ἐκεῖνη γι' αὐτὰ, ὡς ὅπου νὰ μεγαλώσουν και νὰ μπόρεσουν νὰ ἐργασθοῦν μόνα τους.

Κι' ἔτσι ὁ μεγαλόφυχος ποιητής ἔσωσε μιὰ δολοκλήρη οἰκογένεια ἀπὸ τὴ δυστυχία κι' ἀπ' τὸ θάνατο !...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΟΙ ΤΡΕΛΛΟΙ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Κατὰ τὸν ὀγκιστρο Πιέρ Ραβὼν, ἰσχυροῦ ἡ ἔξῃς ἀναλογία τῶν φρενοβλαβῶν πρὸς τὸν πληθυσμὸ κάθε χώρας :

Στὴ Σκωτία ἕνας φρενοβλαβὴς στοὺς 417 κατοίκους, στὴν Ἐλβετία ἕνας στοὺς 446, στὴ Νορβηγία ἕνας στοὺς 550, στὴν Ἀγγλία ἕνας στοὺς 700, στὸ Βέλγιο ἕνας στοὺς 816, στὴν Πρωσσία ἕνας στοὺς 1000, στὴν Ὁλλανδία ἕνας στοὺς 1233, στὴν Ἰσπανία ἕνας στοὺς 1667, στὴ Γαλλία ἕνας στοὺς 1733, στὴν Ἰρλανδία ἕνας στοὺς 2125, στὴν Ἰταλία ἕνας στοὺς 3668 καὶ ἐιδικῶς στὸ Πεδεμόντιο ἕνας στοὺς 5818.

Ὅπως βλέπομε ἀπ' τὴ στατιστικὴ αὐτὴ, οἱ κάτοικοι τοῦ Πεδεμόντιου εἶνε οἱ πὼς φρόνιμοι ἀνθρώποι κι' οἱ Σκωτσέζοι οἱ πὼς...τρελλοί !

Ὁ Σαίξπηρ